

aktiv. Finansministeren oplyste selv, at der var Underskud paa Statsbanedriften i det forløbne Finansaar, og Underskuddet er jo meget større, end Finansministeren angav. Det vil sige, talmæssigt set var hans Angivelse naturligvis rigtig nok, men det virkelige Underskud er ikke blot det rent regnskabsmæssige Underskud, men dertil maa tillige lægges normal Forrentning af Statsbaneaktivet. Man vil derfor, selv om den Takstforhøjelse, som er foreslaaet af den højtærede Finansminister, og hvis Enkeltheder jeg for øvrigt ikke skal udtale mig nærmere om, da et andet Medlem af mit Parti er Ordfører for denne Sag paa mit Partis Vegne, vedtages, hvad jeg formoder vil ske, endnu ikke være naaet til en virkelig Balance i Statsbanedriften eller til Dækning af den normale Forrentning af Statsbanedriften, og det er meget muligt, at man i Virkeligheden kun lige med Nød og neppe vil kunne holde sig det regnskabsmæssige Underskud fra Livet, saa stærkt som alle Statsbanernes Fornødenheder er steget. Jeg regner altsaa i mine kommende Bemærkninger paa intet Punkt Statsbanetaksternes Forhøjelse med.

Maa jeg straks sige, at det Beløb, her er Tale om at kræve, er neppe for stort. Det er ikke muligt for os, der staar udenfor Finansadministrationen og Regeringens Planer med Hensyn til fremtidige Udgiftslove, at udtale os med fuldkommen Sikkerhed derom, men jeg mener, at her maa man tage Finansministerens og den samlede Regerings Skøn for gyldigt, og jeg kan ikke nægte, at efter alt, hvad der foreligger om de uhyre Udgifter, som Statskassen allerede har taget paa sig ved Kornloven o. s. v., staar det ogsaa for mig saaledes, at dette Beløb ikke er for stort. Rigsdagen maa, forekommer det mig, tage det finansielle Ansvar for de Foranstaltninger af forskellig Art, den selv har vedtaget. Naar vi har vedtaget en Kornordning saa kostbar som den, vi for ikke lang Tid siden vedtog, naar vi har vedtaget Dyrtdidsforanstaltninger som dem, vi har vedtaget, Foranstaltninger, som, efter hvad vi nu allerede med Sikkerhed kan sige, vil koste betydeligt større Summer end tidligere, naar vi har vedtaget de store Dyrtdidstillæg til Embeds- og Bestillingsmæn-

dene, hvor det allerede stilles os i Udsigt, at de ydede Beløb skal forhøjes, og naar vi har vedtaget eller samtykket i at holde en Sikringsstyrke inde som den, vi hidtil har haft inde, ja saa er alene paa disse Poster Udgifterne steget saa uhyre, at det vilde røbe Mangel paa Ansvarsfølelse hos Rigsdagen, hvis den ikke sammen med Regeringen søgte at skaffe Dækning derfor, saa vidt som det er muligt. Det Minimum, man i saa Henseende maa kræve, er naturligvis det Beløb, der skal gaa med til den forøgede Statsgælds Forrentning og Afbetaling. Det er nu opfyldt, og der er ikke saa lidt ud over det. Men naar Statsgælden stiger i saa rask et Tempo, som den gør, er det en Pligt for ethvert Samfund og ogsaa for det danske — særlig naar det alligevel er gaaet saa tilpas godt med Erhvervslivet, som det hidtil er gaaet — at søge at afholde saa meget som muligt af Statens ekstraordinære Udgifter ved Skatter og saa lidt som muligt ved Laan. Og i de Lovforslag, der er forelagte af Finansministeren, ligger altsaa det, at de ud over Forrentning og Afbetaling af Statsgælden vil give et ikke ubetydeligt Overskud, som kan bidrage til at afholde disse Udgifter.

Jeg betoner dette, fordi det er et Synspunkt, som jeg altid har gjort gældende og ogsaa gjorde gældende, da jeg stod som Finansminister. Da hævdede jeg, at de Skattelove, jeg den Gang forelagde, var det Rigsdagens moralske Pligt at vedtage — ikke just Lovene, netop som de da var forelagte, men at vedtage et Indtægtsbeløb som det, der da krævedes, thi Rigsdagen havde selv været med til at vedtage de forskellige Foranstaltninger, som havde bragt Udgifterne op til en saadan Højde, at disse Skattelove var nødvendige for at dække dem. Dette Ansvar følte den Gang ikke den højtærede nuværende Finansminister og hans Parti, de vilde ikke hjælpe mig med at skaffe den tilstrækkelige Dækning til Veje, i alt Fald ikke paa en saadan Maade, at Foranstaltningerne kunde have nogen som helst Udsigt til at vedtages af Rigsdagen. Men Venstre agter ikke at gøre Gengæld, vi agter fuldt ud at anerkende den Forpligtelse, der paahviler os i Kraft af vor Vedtagelse af de store Udgiftslove.

Jeg maa billige, at Regeringen nu er